

KWAAD EN GOED VOOR DE WIJZE MAN
STIJGEN BEIDE BOVEN GOED UIT.

GEEN KWAAD KOMT OOIIT VAN GOD;
ALS JE OOIIT DENKT KWAAD VAN HEM TE ZIEN KOMEN,
KUN JE HET MAAR BETER ALS GOED BESCHOUWEN.

Voor de wijze man zijn het kwade en het goede beide buitengewoon goed. Voor de wijze man, iemand die weet dat alles één is, hoe kan er een onderscheid zijn tussen goed en slecht, tussen de heilige en de zondaar? Er is geen onderscheid mogelijk. Zodra je onderscheid maakt, heb je al een keuze gemaakt, ben je teruggevallen in de wereld van keuze. Je bent geen keuze-loos bewustzijn meer - en dat is waar wijsheid over gaat.

... ALS JE OOIIT DENKT KWAAD VAN HEM TE ZIEN KOMEN ...

En omdat het geheel alleen uit God bestaat, hoe kan er dan iets kwaads zijn? Maar als je soms van mening bent dat kwaad ook GEBEURT...

KUN JE HET BETER ZIEN ALS IETS GOEDS.

Want je moet het ergens mis hebben; het moet jouw interpretatie zijn. Bijvoorbeeld, iemand ligt op sterven. Nu lijkt de dood kwaadaardig. De dood is niet kwaadaardig - en als het kwaadaardig lijkt, dan is dat jouw misverstand, gewoon jouw misverstand. Je weet niet wat de dood is, daarom lijkt het kwaadaardig.

De dood is niets anders dan een verandering van kleding. Als iemand zijn oude kleren weggooit omdat hij nieuwe heeft, noem je dat dan kwaadaardig? Omdat je weet dat hij nieuwe kleren krijgt en daarom de oude weggooit, zul je hem eigenlijk feliciteren. Je zult geen medelijden met hem krijgen. Je zult blij zijn dat de arme man eindelijk nieuwe kleren heeft gekregen; de oude waren echt rot aan het worden.

Precies zo is het met de dood. Het lichaam is iets samengestelds: op een dag wordt het geboren, op een dag is het jong, op een dag wordt het oud en op een dag moet het sterven. Het is gewoon een voorbereiding. De dood is een voorbereiding op een nieuwe geboorte. Zij die het weten zullen niet zeggen dat de dood slecht is. Het is goed, buitengewoon goed.

Maar alles hangt af van je interpretaties.

Het was een typische Holy Roller revival dienst, en de dominee had net een beroep gedaan op het opgekropte publiek om 'het zaagselpad op te gaan'.

Een weelderige oude dame die al de hele avond krampachtig aan het trillen was, sprong plotseling overeind en riep: 'Vannacht was ik in de armen van de duivel, maar vanavond ben ik in de armen van de Heer!'

Een stem van achter het tabernakel riep: 'Heeft u een afspraak voor morgenavond, zuster?'

Mensen hebben hun eigen houdingen, keuzes, inzichten, interpretaties, gevolgtrekkingen. Ze luisteren door die dikke laag van vele gedachten heen. Ze zien de dingen door een veelkleurige bril en dan zien de dingen er gekleurd uit. En die kleuren worden gewoon geprojecteerd door hun bril.

Een Ier die aan een gebouw aan het werk was, raakte zijn houvast op een steiger kwijt en viel van de negende verdieping. Hij raakte onderweg naar beneden een telefoondraad, draaide rond,

raakte een waslijn en landde in een stapel hooi die daar lag om de paarden te voeren. De dokter die eraan kwam constateerde dat er wonder boven wonder geen botten gebroken waren. Toen de ler bijkwam, hield de dokter een glas water aan zijn lippen om de patiënt bij te brengen.

'Wat is er voor de duvel gebeurd - is het gebouw omgevallen?'

'Nee, maar jij wel, mijn beste; je bent ternauwernood aan de dood ontsnapt.'

'Wat geef je me te drinken?'

'Water, om je weer bij te brengen,' antwoordde de dokter.

'Mij water geven, na een val van negen verdiepingen! Mooi is dat, en hoe ver moet ik dan niet vallen om een slok whisky te krijgen?'

Kijk eens bij jezelf van binnen: je hebt verwachtingen, je hebt vooroordelen, je hebt vaste, a priori ideeën, en daar doorheen kijk je altijd.

De wijze man laat al zijn gedachten vallen, laat al zijn a priori conclusies vallen. De wijze man is iemand die leeft zonder enige conclusie. En als je eenmaal de werkelijkheid kunt zien zonder conclusies, zul je verbaasd zijn hoeveel je hebt gemist. Het is enorm mooi, het is absoluut goed.

Het is SATYAM, het is waarheid. Het is SHIVAM, het is goed. Het is SUNDARAM, het is prachtig. SATYAM SHIVAM SUNDARAM. Maar wat we blijven zien is niet dat wat het geval is.

IK BEN BANG DAT JULLIE OP DE WEG VAN VERTROUWEN
ALS EEN SCHELE ZIJN DIE DUBBEL ZIET,
OF ALS EEN DWAAS DIE RUZIE MAAKT
OVER DE VORM VAN EEN KAMEEL.

ALS HIJ JULLIE VERGIF GEEFT,
BESCHOUW HET DAN ALS HONING
EN ALS HIJ JULLIE BOOS MAAKT,
BESCHOUW HET DAN ALS BARMHARTIGHEID.

Sanai zegt: Wees niet als een schele die dubbel blijft zien, en wees niet als een dwaas die ruzie maakt over de vorm van een kameel. Er zijn mensen die denken dat de kameel beter gemaakt had kunnen worden, beter gevormd. De kameel is perfect zoals hij is, de wereld is perfect zoals hij is - en ga niet onnodig zitten argumenteren.

Je hebt mensen die blijven denken dat als ZIJ de wereld hadden gemaakt, het een betere wereld zou zijn geweest. Als zij de wereld hadden gemaakt, dan hadden ze dit gedaan en dan hadden ze dat gedaan. Er zou geen ziekte zijn geweest, er zou geen dood zijn geweest, er zou geen lelijkheid zijn geweest, er zou geen domheid zijn geweest. En het ziet er zo logisch uit: ja, als er een wereld is waar geen ziekte bestaat, hoe mooi zal die niet zijn!

Maar weet je? Als er geen ziekte is, zal er ook geen gezondheid zijn. Weet je dat wel? Als er geen lelijkheid is, zal er ook geen schoonheid zijn. Weet je dat? - Als er geen doornen zijn, zullen er ook geen bloemen zijn. Weet je dat? Als er geen dood is, zal er ook geen leven zijn. Je kunt geen leven hebben zonder dood. En als je een leven zonder dood zou kunnen hebben, zou het volkomen saai zijn; je zou er op geen enkele manier van af kunnen komen.

Er wordt een verhaal verteld over Alexander de Grote toen hij naar het Oosten ging. Hij had gehoord dat er in de woestijn een bepaalde grot was waar hij doorheen zou gaan en dat daar een kleine vijver met nectar was. Als je van die nectar zou drinken, zou je onsterfelijk worden. En het verhaal is prachtig. Alexander kwam daar aan en ging de grot binnen. Hij was zo ontzettend gelukkig - denk je eens in hoe gelukkig jij zou zijn geweest in zijn plaats! De nectar was er: nog even en hij zou onsterfelijk zijn. Hij sloeg zijn handen in elkaar en net toen hij wilde gaan drinken, zei een kraai die op de rots zat: 'Wacht eens even!'

Alexander was verbaasd - een kraai die sprak? Hij vroeg: 'Wat wil je zeggen?'

De kraai zei: 'Eén ding maar, daarom zit ik hier. Ik heb uit deze poel gedronken: nu zit ik hier al miljoenen jaren. Ik wil sterven. Het enige idee dat me vierentwintig uur per dag bezighoudt is dat van de dood. Ik wil van dit verrotte lichaam af, maar dat lukt me niet. Ik heb het geprobeerd maar niets lukt. Ik heb vergif ingenomen maar het lukt niet. Ik ben van de bergen af gevallen, het lukt niet. Ik ben in het vuur gegaan, het wil niet branden. Nu is er geen manier om te sterven - en ik ben moe.'

Denk je eens in: miljoenen jaren lang moet ik elke dag dezelfde steeds herhalende onzin blijven doen. En zelfs in de toekomst is er geen hoop. Ik zal nooit kunnen sterven, ik kan geen zelfmoord plegen en ik ben moe van het leven! Dus dit is nu mijn missie: Ik zit hier om het andere mensen te beletten.'

En er wordt gezegd dat Alexander even moest nadenken, het idee om de nectar te drinken liet varen en de grot uit haastte - bang om in de verleiding te komen om ervan te drinken.

Zonder de dood zou het leven een onmogelijk ondraaglijke last zijn. De dood verlicht. En het is door ziekte dat je het gevoel hebt gezond te zijn. Het is vanwege de donkere nacht dat de ochtend er zo mooi uitziet.

Het bestaan is dual en het bestaan is onvolmaakt. Maar het is door onvolmaaktheid dat er groei is. Als iedereen perfect was, zou er geen groei zijn. Dan zou de wereld een kerkhof zijn; er zou nooit iets groeien.

Sommige moderne schilderijen zijn echt afschuwelijk. Ze schilderen het leven alsof het iets van cement en beton is, alsof alles stilstaat en er niets groeit. Denk maar aan de nachtmerrie als alles stopt, er geen boom groeit, geen kind groeit. Als de tijd stopt en er nooit groei is en iedereen vastzit, dan is dat de toestand van een perfecte wereld. Het zal heel erg muf en saai zijn en het zal onleefbaar zijn.

Het leven is onvolmaakt. Daarom heeft het de mogelijkheid om te groeien. Als je grondig kijkt, als

je grondig observeert, zul je dat dwaze idee laten varen om het te verbeteren. Het is goed zoals het is.

Dit is de getuigenis van alle wijze mensen ter wereld: de wereld is volmaakt in haar onvolmaaktheid, je kunt haar niet verbeteren. Maar onze mind blijft denken dat we slimmer zijn. Onze mind is sluw en we denken dat we die sluwheid kunnen gebruiken om de kwaliteit van het leven zelf te verbeteren.

Onze sluwe minds slagen in de wereld, in de maatschappij; ze slagen op de universiteiten, in het laboratorium van de wetenschapper. Maar ze kunnen niet slagen in de wereld van meditatie.

Muldoon was een man die leefde van zijn gevatheid, en zijn beroemdste talent was het krijgen van gratis drankjes in vreemde pubs.

Op een avond ging hij een café binnen aan de andere kant van de stad. De barman zei: 'Wat wilt u hebben?'

'Een kleintje whisky,' zei Muldoon.

Hij kreeg de whisky, dronk hem op maar weigerde te betalen. De barman riep zijn baas, maar Muldoon zei dat hij niet om een drankje had gevraagd - de barman had hem gevraagd wat hij wilde hebben. De baas realiseerde zich dat hij te maken had met een slimmerik en wilde geen problemen, en zei tegen de barman dat hij Muldoon maar moest laten gaan, maar dat hij ervoor moest zorgen dat het niet meer zou gebeuren.

Een paar maanden later bezocht Muldoon de pub opnieuw.

'Jij bent die vent die hier op een avond iets te drinken kreeg,' zei de barman, 'en er niet voor wilde betalen.'

'Oh nee - dat was ik niet.'

'Dan,' zei de barman, 'moet je een dubbele hebben.'

'Heel erg bedankt - dat wil ik wel,' zei Muldoon.

Je hebt misschien wel wat aan jouw slimheid in jouw wereld die JIJ hebt geschapen, maar je hebt niet aan jouw slimheid in de wereld die God heeft geschapen. Jouw kennis zal je van pas komen in de door mensen geschapen wereld, maar in God en in Zijn wereld kan alleen wijsheid doordringen. Kennis is slim, wijsheid is onschuldig.

IK BEN BANG DAT JULLIE OP DE WEG VAN VERTROUWEN
ALS EEN SCHELE ZIJN DIE DUBBEL ZIET,
OF ALS EEN DWAAS DIE RUZIE MAAKT
OVER DE VORM VAN EEN KAMEEL.

ALS HIJ JULLIE VERGIF GEEFT,
BESCHOUW HET DAN ALS HONING
EN ALS HIJ JULLIE BOOS MAAKT,
BESCHOUW HET DAN ALS BARMHARTIGHEID.

Zij die het pad van geloof, vertrouwen en liefde volgen, zullen weten dat als God vergif geeft, het wel honing MOET zijn, het kan niet anders. Misschien begrijpen we het nu nog niet, want ons begrip heeft zijn grenzen. We kunnen nu misschien het nut er niet van inzien, omdat onze visie erg klein is, ons perspectief erg smal - terwijl het bestaan enorm is. En alles is met alles verbonden.

Onze situatie is als van die vijf blinde mannen die naar de olifant gingen, ieder van hen raakte een deel van de olifant aan en dacht dat hij het geheel kende. En ze begonnen allemaal ruzie te maken. Zo blijven filosofen met elkaar ruziën. Niemand heeft de olifant gezien, en ieder lijkt heel erg zeker te zijn van zijn standpunt. En in zekere zin HEEFT hij ook een deel gezien, hij heeft tenminste een

deel gevoeld. De een heeft de poten aangeraakt en voelt dat een olifant als een pilaar is. En hij heeft het niet helemaal mis, dat is waar; hij heeft gedeeltelijk gelijk. Maar wanneer een gedeeltelijke waarheid begint te beweren het geheel te zijn, dan wordt het gevaarlijk - dan is het gevaarlijker dan een leugen.

Maar dat is wat filosofische systemen blijven doen. Goed geïnformeerde mensen zijn blinde mensen; ze hebben de olifant niet gezien, ze hebben zich alleen op een bepaalde manier gespecialiseerd. Al die vijf blinde mensen waren specialisten, experts. De een had het been aangeraakt, de ander het oor, weer een ander de slurf: het waren allemaal specialisten, ze kenden alleen maar een deel.

En dit is de situatie vandaag de dag. De scheikundige weet alleen iets over scheikunde, en de natuurkundige weet alleen iets over natuurkunde, en de psycholoog weet alleen iets over de mind, enzovoort, enzovoort, en het lijkt wel of ze elkaar nergens raken. Al deze blinde experts zijn flink aan het bakkeleien.

De natuurkundige weet niets van scheikunde, en de scheikundige weet niets van poëzie, en de dichter weet niets van muziek, en de musicus weet niets van wiskunde, en ze maken allemaal ruzie.

Het geruzie neemt steeds grotere vormen aan. En elke tak van kennis wordt zo gespecialiseerd, zo nauw, dat het bijna onmogelijk lijkt voor iemand om contact te hebben met andere specialisaties. Het is heel moeilijk om iemand te vinden die zowel dichter als wiskundige, natuurkundige, filosoof en mysticus is; het is heel moeilijk. Maar we hebben zulke mensen wel nodig. Zonder zulke mensen zal de mens uit elkaar vallen.

Zonder zulke mensen zal er geen synthese mogelijk zijn. Wie zullen deze mensen zijn? Is het mogelijk voor een mens, is het haalbaar voor een mens, om alles te weten wat de fysica weet en de scheikunde en de biologie en de geologie enzovoort, enzovoort? Het is menselijkerwijs onmogelijk. Niemand kan alle takken van kennis kennen die vandaag de dag beschikbaar zijn. De universiteit van Oxford onderwijst driehonderdvijftig vakken en elk vak heeft een enorme hoeveelheid kennis, die door de eeuwen heen is vergaard. Ze zeggen dat een specialist iemand is die steeds meer weet over steeds minder. En de grootste specialist is iemand die niets weet, of die ALLES weet over niets.

Dit is een heel vreemde situatie waarmee de mensheid voor het eerst wordt geconfronteerd. Wie wordt dan de brug? Alleen de wijze man kan de brug worden. De wijze man is niet iemand die al deze takken kent. De wijze man zal iemand zijn die diep in zijn eigen wezen zal gaan en het bewustzijn zal kennen waaruit al deze takken zijn ontstaan. De wijze man zal tot de wortels doordringen, de wortels begrijpen. En door de wortels te begrijpen, worden alle takken en al het gebladerte en al de vruchten en al de bloemen begrepen.

*De minnaar is gestorven
en heeft zowel geloof als ongeloof
achtergelaten.*

*Brandend in liefde voor de vlam,
maakt de mot geen onderscheid
tussen het licht van de moskee
en het licht van het klooster.*

Dit is een Soefi gezegde. Wijsheid ontstaat wanneer je sterft, wanneer het ego verdwijnt.

*De minnaar is gestorven
en heeft zowel geloof als ongelooft
achtergelaten.*

*Brandend in liefde voor de vlam,
maakt de mot geen onderscheid
tussen het licht van de moskee
en het licht van het klooster.*

Het maakt de mot niet uit of de vlam die haar heeft opgeroepen in de moskee of in de tempel brandt. De mot herkent alleen de vlam; waar die ook is, dat doet er niet toe.

En zo is het ook met een geliefde, met een soefi, met een discipel. Hij maakt zich geen zorgen waar de meester beschikbaar is, waar de vlam beschikbaar is - in de tempel, in de moskee, in de kerk. Daar maakt hij zich niet druk over. Waar hij de vlam ook ziet, hij is klaar om in de vlam te sterven, in de vlam te verdwijnen.

En in dat verdwijnen zelf ontstaat wijsheid. De dood van het ego is de wederopstanding van wijsheid in jou. Je bent weer een kind, onschuldig, in verwondering, vol ontzag. En dan is het hele bestaan een mysterie. Dan is het fantastisch. Dan is zijn schoonheid ongelooflijk, dan is zijn vreugde ondraaglijk, dan is zijn extase overweldigend.